

عنوان مقاله:

پژوهشی درباره وقف در قرآن (مطالعه موردی آیات «بر» و «قرض حسن»)

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های قرآنی، دوره 19، شماره 36 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

سیدمحمدصادق موسوی (نویسنده مسئول) - دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه علوم اسلامی رضوی، مشهد

محمدعلی رضایی اصفهانی - استاد جامعه المصطفی العالمیه

محمدابراهیم روشن ضمیر - گروه علوم قرآنی و حدیث دانشگاه علوم اسلامی رضوی

خلاصه مقاله:

قرآن مجید اگرچه گونه های خاصی از حبس و وقف جاهلی را ممنوع اعلام کرده، اما با عناوینی همچون صدقه، قرض حسن، تقدیم خیر، بر، انفاق و کتابت آثار، به انجام کارهای خیر از جمله وقف تشویق نموده است. به وجود آمدن اصطلاح «وقف» بعد از دوران تشریح، نمایانگر متشرعه بودن حقیقت معنایی آن است. در این میان، دلالت آیه یا آیاتی از قرآن مجید که بیشترین ارتباط معنایی را با مفهوم وقف داشته باشد، از جمله مسائل مطرح در بحث وقف است. اگرچه اکثر محققان به این مطلب تصریح نموده اند که وقف تحت عناوین کلی قرآنی مانند خیرات و میراث داخل است، اما برخی مفسران با توجه به دو روایت مربوط به وقف دو نفر از صحابه به نام های ابوطلحه انصاری و ابوالدحداح انصاری که در ذیل آیه ۹۲ آل عمران (آیه بر) و آیات ۲۴۵ بقره و ۱۱ و ۱۸ حدید (آیات قرض حسن) وارد شده است، این آیات را به طور خاص مربوط به وقف شرعی دانسته اند. این مقاله که با روش توصیفی تحلیلی سامان یافته است، در صدد بررسی این دو روایت تفسیری بر پایه معیارهای رجالی و فقه الحدیثی و بررسی کیفیت ارتباط آن ها با آیات ذکرشده است.

کلمات کلیدی:

وقف، حبس، صدقه، قرض حسن، بر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1600092>

